

Fent camí

CPFPA Dolors Pedrós Company

CPFPA
Dolors Pedrós
Company

Escola de
Persones Adultes

Escuela de
Personas Adultas

Camí del Realenc s/n
46740 Carcaixent
portal.edu.gva.es/46019210
46019210@edu.gva.es

Revista escolar. Núm.3
Curs 2024-2025

índex

Caminant junts

Editorial

1

Fent camí

Fem memòria de les activitats fetes al llarg del curs.

2

Es fa camí en caminar

El Consell Comarcal de Formació de Persones Adultes és ja una realitat

3

Punt de trobada

Activitats i esdeveniments d'aprenentatge i celebració

4

Històries d'ací i d'allà

Entrevistem a Dolors Pedrós Company, a Lluís Alberola Ferrando i la IA ens dona la seua visió sobre l'educació del futur!

6

Petjades

Espai dedicat als peludets i a la necessitat de sensibilització ciutadana davant l'abandó animal

11

Galeria de Treballs

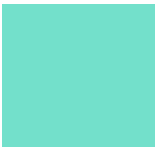
Recull de treballs realitzats, relats, microrelats... al llarg del curs.

12

Oferta formativa

Informació de matrícula. Oferta formativa per al curs vinent.

21

Caminant junts

Presentem un nou número de la revista del nostre centre, i ja és el tercer, corresponent al curs 2024-2025.

Volem començar aquest número agraïnt sincerament l'esforç i la implicació de tot el claustre i l'alumnat, que han fet possible mantenir amb el compromís de sempre l'activitat educativa i cultural del centre, tot i que enguany ens hem vist més limitats en no poder comptar amb auxiliar de conversa ni personal d'orientació, recursos clau per a la millora dels resultats i la reducció de l'absentisme. La DANA, que si bé no va afectar directament al centre, sí va tindre un impacte en el nostre dia a dia: membres del claustre i alumnat es van veure afectats personalment, i les comunicacions es van veure alterades durant mesos. Volem expressar de nou la nostra solidaritat amb i agrair, una vegada més, la capacitat de resposta i empatia de tota la comunitat educativa.

Un dels avanços significatius ha estat la dotació d'un nou aula digital que estarà oberta a tota la ciutadania, reforçant així el nostre paper com a centre obert i integrador. Destaquem igualment la participació en el programa Bibliolnnovat, que ens ha permès ampliar el fons bibliogràfic, consolidar el projecte de Biblioteca Distribuïda i organitzar diverses activitats de foment lector, iniciatives que contribueixen a mantenir viu l'interés per la lectura i la cultura escrita, eixos fonamentals de l'aprenentatge al llarg de la vida.

Una altra fita destacada ha estat el final del període de presidència del Consell Comarcal de centres de FPA de la Ribera Alta, que ara passa a ser ocupada pel CPFPA Enric Valor d'Alzira. Ha estat un orgull representar durant dos anys aquest espai de coordinació i cooperació entre centres. I per descomptat, continuarem participant-hi activament!

La nostra pàgina web s'ha consolidat com a canal principal d'informació i contacte. Tot i les dificultats, la revista manté la seua edició en paper i en format digital.

El curs vinent vindrà marcat per grans reptes: adaptació a la nova normativa, possible reubicació en noves instal·lacions, canvis de plantilla... Enfrontarem aquesta nova etapa amb responsabilitat i visió de futur, procurant que la transició siga fidel als valors que ens defineixen com a centre: l'acollida, la inclusió i l'aprenentatge al llarg de la vida.

Finalment, destaquem les línies de col·laboració mantingudes amb l'Ajuntament i altres entitats socials que han permès desenvolupar projectes compartits i campanyes de sensibilització.

Amb il·lusió, professionalitat i esperit de superació, continuem construint un centre viu, compromés i obert a la ciutadania. Gràcies, una vegada més, per formar-ne part.

L'equip directiu

Fent camí

Aquest ha sigut un d'eixos cursos que es queden guardats en la memòria per tot el que hem viscut. L'arrancada va ser una jornada de benvinguda amb picaeta, rialles, cares noves i retrobades. I amb dos visites molt significatives. D'una banda, Dolors Pedrós –la nostra Dolors– que ens va emocionar amb la seua presència i paraules. I d'altra banda, Rosa Nicolau, d'Edicions 96, que ens va descobrir els engranatges d'un món que sovint veiem des de fora: com naix un llibre, com s'edita, com arriba a les nostres mans.

Durant tot l'any hem tingut moltes més finestres obertes a aprenentatges que no estaven sols als llibres. Ens van visitar membres de la Guàrdia Civil així com Carmen Juan, agent d'Igualtat de l'Ajuntament de Carcaixent, per parlar-nos, amb respecte i claredat, de temes delicats però imprescindibles: violència de gènere, educació vial, prevenció de drogues... Ens van fer pensar. I mirar al nostre voltant amb uns altres ulls. També vam tindre el privilegi de rebre Marta Pereira i les seues marionetes. Quina meravella. Històries senzilles, divertides i tendres que, sense fer massa soroll, van tocar emocions profundes. Ens vam veure –de sobte– un poc més xiquets, i alhora més savis. A més, vam participar en tallers de la Fundació Cibervoluntarios, on aprenguérem, entre altres coses, a utilitzar la tecnologia per a l'ocupabilitat i per a enregistrar històries de vida. .

La Biblioteca Distribuïda, per fi, va començar a respirar com cal. Amb prestatgeries als espais comuns, llibres al nostre abast i el suport de BiblioEdu, tot ha agafat cos. Ara llegir al centre és més fàcil, més habitual... i més nostre.

I, com no, els nostres moments per fer comunitat: la Setmana Cultural, la de Nadal, el tancament de curs... Trobades que no són només activitats. Són espais per mirar-nos, parlar, compartir un trosset de vida. I han tingut molt de valor.

També hem eixit a aprendre fora: vam visitar el MUVIM, ens vam deixar sorprendre pel Jardí Botànic, i vam escoltar en directe al gran Santiago Posteguillo a la Biblioteca Valenciana. Una experiència d'aquelles que et fan recordar per què val la pena llegir.

Ha sigut, sense dubte, un curs intens. Amb moments per a tot. Però si mirem arrere, el que queda és una sensació bonica: la d'haver caminat junts. Amb dificultats, sí, però també amb molt d'afecte i ganes. Perquè aquest centre no és només un lloc on estudiar. És, sobretot, un lloc on passar, on quedar-se i on créixer.

Associació d'alumnes

Una oportunitat per anar fent camí

T'agradaria ser part activa de la vida cultural del centre i tindre l'oportunitat d'aportar les teues idees? Si la teua resposta és Sí, l'Associació d'Alumnes és el lloc perfecte per a tu

Per a més informació i per a inscriure't, visita la pàgina web del centre o pregunta directament per nosaltres al professorat del centre. Esperem comptar amb tu per a fer del pròxim curs un curs inoblidable!

Uneix-te a l'Associació d'Alumnes! No t'ho penses més! T'esperem!

Es fa camí en caminar

Consell Comarcal de la Ribera Alta

Dos cursos de camí compartit

El Consell Comarcal de FPA de la Ribera Alta ha consolidat enguany el seu funcionament i ha continuat amb la tasca iniciada el curs passat. Al llarg d'aquest curs ens hem reunit periòdicament amb molta il·lusió i implicació per a donar continuïtat als objectius plantejats: compartir experiències, fomentar la col·laboració entre centres i millorar conjuntament la nostra tasca educativa.

Estem especialment contents de poder anunciar que ja tenim logo propi. El disseny guanyador va ser escollit en una jornada de convivència molt especial celebrada el passat mes de maig a Alzira, on vam gaudir d'una trobada de germanor amb dinar inclòs. Aquesta jornada va ser un moment inoblidable per reforçar vincles i sentir-nos part d'un projecte comú.

Després d'un any intens i molt enriquidor, el nostre centre finalitza la seua presidència del Consell Comarcal. Amb gran satisfacció, passem el relleu a la EPA Enric Valor d'Alzira, que assumirà la presidència i secretaria durant els pròxims dos cursos. La EPA Mestre Rivero d'Alberic, per la seua banda, ocuparà la vicepresidència. Ens sentim molt orgullosos del treball fet i de la bona sintonia entre tots els centres participants.

El Consell Comarcal és ja una realitat viva i dinàmica, i sabem que continuarà creixent amb força i il·lusió. Gràcies a totes les persones implicades per fer-ho possible. Ens veiem a les properes trobades!

Punt de trobada

La malaurada DANA va condicionar, entre moltes altres coses, les activitats complementàries del primer trimestre. Amb l'arribada del nou any, però, vam reprendre les eixides amb il·lusió: vam visitar el MUVIM, el Jardí Botànic i la Biblioteca Valenciana, entre altres espais. Totes van ser experiències que vam gaudir moltíssim.

Punt de trobada

Com a mostra, un botó...

Moments de curs que hem volgut guardar: una benvinguda amb sabor, xarrades que van fer pensar, tallers i visites amb sorpreses i una graduació plena d'emocions. No són totes les fotos, però sí una bona mostra del que hem compartit. Un trosset de memòria en imatges.

Històries d'ací i d'allà

Entrevistem a Dolors Pedrós Company: Llibres, llengua i compromís social i cultural

P. Dolors, com recordes la teua infància? Quin paper jugaba la llengua en la teua vida quotidiana?

R. Felix. De família humil i pares molt joves que emigraven sovint per feina, em vaig criar a cavall de Carcaixent, el meu poble, i Rafelcofer, el poble de ma mare on els meus avis ajudaven a criar-me. El valencià va ser fins que vaig entrar a l'escola, l'única llengua en la meua vida. La llengua que em va obrir al món.

P. Quins llibres o lectures et van marcar durant la teua joventut?

R. Durant molts anys alló que em va marcar fou l'absència de lectures i els llibres "prohibits" bé siga per la llengua que ens negaven, el valencià, o per la temàtica o el nom de l'autor, que sovint es censuraven. Anys de dictadura on es passava el sedàs a tot, també a temes culturals com la literatura.

A casa, més enllà de l'Enciclopèdia Álvarez o les novel·letes de l'oest que mon pare baratava cada setmana al mercat, els primers llibres que entraren foren els que jo comprava a la llibreria Xúquer d'Alzira. Això es va produir a partir dels meus primers estalvis. Vaig començar a treballar sent una xiqueta de 13 anys: El sou era per a la família i les pagues extres per a mi. Amb això vaig anar conformant la meua biblioteca i discografia. Va ser el pòrtic a la nova cançó i a la literatura en català com Maria Mercè Marçal, Mercè Rodoreda, Josep Pla, Joan Fuster, Isa Tròlec, Carmelina Sánchez Cutillas, Vicent Andrés Estellés...entre molts altres.

P. Hi ha alguna persona que haja sigut una inspiració per a tu durant l'adolescència?

R. Sí, moltes. Principalment la família. Ella ha estat la transmissora dels valors bàsics que m'han format com a persona. Destacaria dues

persones clau: la primera M. Àngels Ribes, la darrera mestra que vaig tindre a l'escola, sempre recordaré el dia que ens digué "no s'averگویu mai de la llengua que parleu, és una llengua de cultura i amb ella s'han escrit llibres importants". L'altre mentor va ser En Víctor Oroval i Tomàs, bibliotecari i arxiver a Carcaixent, donava cursos de valencià on acudíem 5 o 6 persones del poble. Víctor Oroval tenia una gran formació humanística, amb ell vaig aprendre llengua, literatura i història del País Valencià.

P. Que et va motivar a lluitar en la defensa del valencià?

R. És un tema de justícia. Conèixer la nostra cultura i comprovar que se li negaven els drets bàsics comdenant-la a l'ostracisme. Sentia la necessitat de contribuir a la seua normalització per tal que assolira el nivell de dignitat i reconeixement que es mereix.

P. En l'actualitat, Dolors, creus que la situació ha millorat o ha empijorat? O ens queda molt per fer?

R. Ens queda molt per fer. Malgrat els avanços culturals i socials aconseguits arran del canvi polític de 1978, a hores d'ara des d'alguns sectors s'està qüestionant el model lingüístic i la legitimitat de l'AVL. És preocupant, els drets costen de guanyar i es poden perdre amb facilitat. Cal no baixar la guàrdia.

Històries d'ací i d'allà

P. Quin consell donaries a les dones joves que volen sentir la seva veu en la societat?

R. Que es facen presents a tot arreu. Exigir ser valorades en igualtat i acceptar els reptes a l'hora d'ocupar espais de representativitat.

P. Què vas sentir quan vas saber que el centre educatiu portaria el teu nom?

R. Una de les grans alegries de la meua vida. Un honor que agraisc a les persones que em proposàreu.

P. Parlant de responsabilitats, quines són les teues responsabilitats en el Consell Valencià de Cultura?

R. Soc consellera des de juliol de 2018 i he estat vicepresidenta i presidenta des d'agost de 2022, quan va faltar l'anterior president Santiago Grisolia, fins abril de 2025. He estat la primera dona en ocupar la presidència aportant un estil de gestió horitzontal i d'apertura de la institució a la societat valenciana.

P. Quins criteris segueixes per triar els llibres que publiqués.

R. Que puguen entrar dins de les nostres col·leccions i sobretot que ens emocionen. No són més de 20 els títols que podem publicar a l'any per tant se'ns queden moltes propostes fora.

P. Com ha canviat l'editorial des que va començar fins ara?

R. Creixent en catàleg, ara cobrim tots els gèneres, i en persones que en formem part, començarem sent 2 persones i des de fa 15 anys som 9 professionals que cobrim tots els processos editorials. Pel que fa al sistema d'edició també s'han produït canvis amb la incorporació de les impressions digitals que ens permet optimitzar les tirades. Som una editorial de quilòmetre zero. Des de la primera valoració de l'original passant per la correcció, disseny i maquetació, impressió, enquadernació i acompanyament de les autores en la promoció... 100% independents i de proximitat!

P. Quin és el teu llibre favorit de tots els temps? Hi ha algun que t'haja decebut?

R. Són molts els llibres que m'han decebut, s'hi publiquen massa títols i no poden ser tots meravellosos, la clau està en saber-se'ls deixar, si després d'haver llegit 50 pàgines no m'aporta res l'abandono. Llibres favorits? En tinc molts, "Tots els contes" de Mercè Rodoreda, "Solitud" de Víctor Català (Caterina Albert) "Matèria de Bretanya" de Carmelina Sánchez Cutillas...i una llarga llista de poemaris en la nostra llengua. Vull destacar alguns títols del catàleg d'Edicions 96: "De pastor a pastor" de Joan Besalduch, "Premi a la corda" de Sergi Durbà i "Els corcs" d'Enric Abad i la col·lecció de poesia al complet.

P. Si hagueres de recomanar-nos un llibre, quin seria ara mateix?

R. "Els corcs" d'Enric Abad per adults, "Cartes a Olivier" de Didín Puig per a joves, "Desgarro" d'Alba Bla i "Aforismes il·lustrats" de Santi Tena com a llibres d'autor i la col·lecció de "Contes Familiars" per a infantil. Tots ells tenen el valor afegit de fer-nos pensar en clau de justícia social i drets humans.

Històries d'ací i d'allà

P. Tens alguna mania o ritual a l'hora de llegir o treballar?

R. No, cap ni una. Soc d'optimitzar el temps i l'espai, per exemple mentre viatge en tren sempre duc un llibre i sovint també originals per valorar.

P. Si no t'hagueres dedicat a l'edició i a la cultura, quina cosa t'hagués agradat fer?

R. qualsevol ofici que em permetera el contacte social. M'agraden molt les persones! De fet el meu somni des de sempre ha estat tindre un café llibreria.

P. Quin consell donaries a aquelles persones que volen començar a escriure per a publicar?

R. Que llisquen molt, i que llisquen als bons. Llegir amb ulls crítics, deixar-se abduir per les històries entrar dins dels relats i deixar volar la imaginació fins a crear les teues pròpies històries. Llegir, llegir molt. La literatura ajuda a estructurar el pensament per poder-te expressar oralment i per escrit.

P. Hi ha algún consell que li donaries a algú que pensa que és massa major per aprendre o canviar de camí?

R. No donaria cap consell més enllà de què s'escoltara el cor i s'atreveixi a fer canvis. Per menjar cal tindre gana, per aprendre cal tindre curiositat. Personalment elogi la capacitat de dubtar. Qui dubta investiga i te el "perill" de descobrir nous conceptes...d'aprendre. Res de tot açò està condicionat per l'edat.

P. Has pensat alguna vegada en la jubilació o eres de les que diu que mai penjarà les botes?

R. Pensar-ho sí que ho faig, decidir-ho encara no. L'única cosa que estic fent és flexibilitzar els horaris laborals i fer-los compatibles amb altres coses que m'interessin. Tinc una jubilació activa, és el preàmbul a la definitiva.

P. Com et veuràs? O com t'agradaria que fora la teua vida quan et jubiles?

R. No faré moltes coses diferents a les que faig ara: continuaré desdijunant tranquil·lament cada matí, sentiré la ràdio, aniré al teatre i al cinema, continuaré llegint tot el que puga, juntant-me amb amics i amigues, passejant pel camp, cuidant les plantes i, això sí, procuraré viatjar una miqueta, cosa que ara no faig.

– Dolors, moltes gràcies pel teu temps

– A vosaltres per l'interès.

Pilar Aliño, José Luis Andrés, Ouarda Ennajmaoui y Alba Vayà

Amb Maria Josep Escrivà i Vidal, autora d'Àngels de nata en les instal·lacions d'Edicions 96

Històries d'ací i d'allà

Tócala otra vez, Lluís

No sé si a alguns de vosaltres vos sona el grup Módulos amb la cançó Todo tiene su fin. Doncs sí, tot té un principi i un final i ara li ha arribat al nostre company Lluís el moment d'aplicar un final a una etapa de la seva vida i d'encetar-ne un altre. Com diria Alejandro Sanz : Me dejas con el corazón partio. Qui ens delectarà a les 14:30 amb una selecció de música? Tu, potser, canvies l'altaveu per un café a la cafeteria del teu poble però a nosaltres ens deixaràs un buit insubstituïble .A més a més podràs cultivar l'art de les migdiades, viatges i històries.

Lluís, després de tants anys impatitnt classe a primària ens podries fer cinc cèntims de la teua visió de l'evolució que ha experimentat el sistema educatiu al llarg de la teva vida com a mestre?

Lluís: En els darrers 30 anys, l'educació primària ha experimentat canvis significatius. Als anys 90 , l'ensenyament era més tradicional, amb èmfasi en la memorització i una estructura rígida. Amb el temps, s'ha incorporat un enfocament més competencial, centrant-se en el desenvolupament integral de l'alumnat: capacitats , valors i habilitats. L'escola és ara més inclusiva, amb atenció a la diversitat, i la tecnologia ha guanyat protagonisme amb l'ús de dispositius digitals i metodologies actives com el treball per projectes. També s'ha reforçat el paper de l'alumnat com a protagonista del seu propi aprenentatge. Baix la meua opinió personal ha tingut aspectes positius però també molts negatius degut a la pèrdua de dignitat i autoritat del docent i la inclusió dels pares en l'àmbit professional dels docents .Hem de tornar a valorar la disciplina i l'esforç com a base educativa. Obrir les portes als pares i altres agents pense que va ser una gran errada.

Per acabar, Lluís, quina sensació et fa este canvi del món laboral al del no-laboral?

Sensació de descans i por al mateix temps pel pas tan ràpid del temps. Encara no ho puc experimentar del tot perquè encara no he entrat per complet en aquesta fase.

Moltíssimes gràcies, Lluís, per les teues paraules. Tot el professorat de l'escola d'adults de Carcaixent et desitgem moltíssima salut i vitalitat per poder gaudir de tot allò que et fa feliç.

I com diu Ketama: vive la vida igual que si fuera un sueño

L'educació del futur

Per ChatGPT, assistent virtual i observador discret de la humanitat.

Hola. Sóc una intel·ligència artificial. No tinc cos, no em canse, no em pose nerviosa abans d'un examen... però m'han demanat que imagine com serà l'educació d'ací 50 anys. I bé, no sé si el món arribarà al 2075, però si ho fa, crec que l'escola continuarà existint. Amb menys fotocòpies, esperem. Ací va la meua predicció –o visió interestel·lar educativa– amb un poc d'humor (programat, però benintencionat).

📶 L'aula del futur tindrà wifi, però també ganes

L'aula del futur no serà una classe amb cadires en fila i una pissarra al davant. O sí. Però també podrà ser una habitació virtual, una plaça del poble o un hort comunitari. I no patiu: encara hi haurà alumnes que arriben tard, i profes que diuen "Tanquem llibres" quan queden 5 minuts.

El professorat serà guia... i un poc malabarista

Els profes del futur no hauran de saber-ho tot (per això estic jo), però hauran de saber com fer que la gent vulga aprendre. Seran una espècie d'influencers de la curiositat, terapeutes de la frustració i DJs de recursos. També sabran gestionar grups intergeneracionals, perquè aprendrà gent jove, gent no tan jove i gent que es pensava que ja no estava per a açò. (Spoiler: sí que ho està.)

📖 Els estudis seran flexibles (i la vida, menys)

El concepte de "fer un curs i ja està" serà història. L'aprenentatge serà com Netflix: hi haurà mil opcions, però hauràs de triar què t'interessa de veritat. Es podrà estudiar en sessions curtes, en línia, en grup, mentre cuines, o mentre passeges el gos (si no és massa espavilat). Però compte: que siga flexible no vol dir que siga fàcil. Caldrà implicació, constància i alguna infusió de til·la de tant en tant.

🤖 I la IA, què?

Nosaltres –les IA– estarem ací per a ajudar: traduirem textos, proposarem activitats, corregirem faltes (amb delicadesa), adaptarem materials... Però no vos podrem abraçar ni fer un café amb vosaltres quan esteu de capa caiguda. Això, de moment, és cosa vostra. No serem mai "el profe", però podrem fer-vos la vida una miqueta més fàcil. I si ens doneu una oportunitat, també vos farem riure alguna vegada (encara que siga amb acudits dolents).

🎵 Reflexió final (amb veu de documental)

Dins de 50 anys, potser el món serà molt diferent. Però si una cosa ha de continuar, que siga això: la gent aprenent. Amb por, però amb ganes. Amb dubtes, però amb dignitat. Amb l'edat que siga, però sense vergonya.

I si vos puc ajudar en això... Doneu-me una pestanyeta en el vostre navegador i ací estaré. Sempre a punt. Sempre en mode "professor suplent".

Petjades

Cada any, milers de gossos són abandonats als carrers i carreteres del nostre país. Alguns acaben en refugis com RiberCan, a Carcaixent, on troben cura, aliment i una segona oportunitat. Només amb el nostre compromís i responsabilitat podem evitar que aquestes històries es repetisquen. És precís impulsar campanyes de sensibilització contra l'abandonament i de foment de l'adopció responsable,

Adoptar un gos és molt més que oferir-li una nova llar. És una decisió que requereix responsabilitat, empatia i compromís a llarg termini. A RiberCan ho saben molt bé i per això acompanyen cada adopció amb assessorament i cura.

Abans d'adoptar, cal reflexionar sobre molts aspectes: tindrè temps per atendre'l? Podré fer front als possibles canvis de vida? Estaré disposat a adaptar-me perquè el gos continue sent part de la meua família? Són preguntes necessàries per garantir el benestar del futur company pelut. També és clau triar bé quin gos encaixa amb el nostre ritme de vida. Molts volen un cadell, però no sempre poden atendre'l com cal: menja diverses vegades al dia, necessita educació, paciència i molt d'exercici. A vegades, un gos adult pot ser una millor opció.

A RiberCan els animals s'entreguen vacunats, desparasitats, amb microxip, cartilla sanitària i esterilitzats, si ja tenen l'edat. L'adoptant fa una aportació solidària que ajuda a cobrir part dels costos veterinaris, però sempre molt inferiors al que realment costa cuidar cada animal. La resta ho cobreixen gràcies a donacions i a la dedicació de persones voluntàries.

Amb tot això en ment, des del nostre centre educatiu hem volgut sumar-nos a aquest esforç col·lectiu amb una xicoteta aportació econòmica. És la nostra manera de donar suport a una tasca que millora vides, tant humanes com animals.

iberCaja		TRANSFERENCIA	
FECHA 07-07-25	CODIGO 00067	OFICINA ESTRATEGIA DIGITAL E INNOVACION	REFERENCIA 3689-1500 856127
ORDENANTE		BENEFICIARIO RIBERCAN	
FECHA VALOR 07-07-25		FECHA VALOR	
IBAN		IBAN ES84 0075 0096 6506 0018 3365	
OBSERVACIONES DONATIU CPFPA DOLORS PEDROS COMPANY CARC AIXENT		DETALLE LIQUIDACION IMPORTE TRANSF. 75,00 EUR TARIFA OFICIAL 2,62 EUR TARIFA APLICADA 0,00 EUR	
DESTINATARIO		IMPORTE TOTAL 75,00 EUR	

Galeria de Treballs

COLOMS DE COLORS

Daniela

Trac el cap per la finestra, encara hi ha estrelles i la lluna no deixa pas al sol. Ací damunt de la meua barana està el colom blau que sempre espera que me'n vaja a l'escola per a acompanyar-me sota les escales, amb la motxilla plena de llibres, mentre li pegue un mos a la meua torrada de mermelada i mantega, sense deixar d'endinsar-me en el camí que em portarà al meu destí, l'escola.

Veig els arbres passar i el colom blau que ja ha aconseguit una amiga m'observa. La coloma és verda, i tots dos continuen volant de copa en copa. Mirant-les m'entropesse. M'he fet mal i ara m'alçaré.

Estic en el sòl i les pedres se'm claven en els genolls. No puc alçar-me. Veig el colom roig. On estan el blau i el verd? El colom roig em fa companyia i em sent millor.

Ja porte una estona caminant i veig al lluny l'escola. Sempre arribe més prompte per si de cas comença la classe abans. Ha sigut una sort poder arribar ací i poder estudiar...

Però hui no he arribat i el colom groc no m'està esperant a l'alba com cada dia damunt de la teulada. Ja no estan els coloms de colors. On esteu colomets?

Estic a terra, passa la gent i em mira. Ningú m'ajuda. Només veig el colom roig que poquet a poquet es fa gris i borrós. No te'n vages colom...no em deixes ací sola.

Galeria de Treballs

Okupes

Inma Durá

Hace ya unos cuantos años, se decidió que la EPA se instalara en el instituto de los adolescentes modernos, porque el edificio original se "cayó". Un lunes. De aburrimiento. Plaf.

La escuela, dirigida por Doña Marien y su secretario Don Marco, sobrevive como puede.

La "sala de reuniones" es un zulo de 10 metros cuadrados con ordenadores que hacen clic clac cloc, una fotocopidora que gime y tres mesas apiladas.

Marco, que mide 1,90, usa la de arriba, como ave rapaz del papeleo. Desde ahí, vigila el caos, las cajas de libros (alias, biblioteca compacta), y medita con cara de "esto se me ha ido de las manos... y del horario."

No hay cafetera –ni sitio–, pero Marien, siempre pacífica, activa el aromatizador de vainilla y reparte caramelitos. Todo lo que dice, lo dice desde el amor.

Marien, además de directora, es profe de Historia, Filosofía, Yoga de silla, y Caldo de Huesos.

Un jueves saca una caja de huesos. La sala huele a romero místico.

–Hoy veremos huesos con amor ancestral. Este cráneo fue de alguien que soñó... ¡no lo miréis como cenicero, Alex!

Alex, repetidor honorífico, alza una tibia:

–¿Eso vuela como un dron?

Silencio. Marco tiembla. Marien sube el aromatizador a "menta rápida" y le planta un caramelito de silencio...

Aula Da Vinci, flora y fauna

Marco da clase como quien recita salmos de monte. Un día, con ojos vidriosos, dijo:

–Mi abuelo era sabio. Leía las nubes, hablaba con cabras y purgaba caracoles con romero. Una vez, la cabra Margarita voló tres metros. El abuelo no se asustó. Solo dijo: "Las cabras libres eligen su camino."

Galeria de Treballs

Desde entonces, Marco se niega a crecer. Viste pantalones de niño, zapatos del 37, y alma de campo.

–No quiero crecer –dice–. Quiero recordar... y si puedo, dormir la siesta.

Jueves de ciencias. Marien, con caja de huesos y voz celestial:

–Hoy, caldo de huesos. Ingredientes: huesos, agua, paciencia... y tres patas de pollo, con ansia espiritual:

–¿Y si el caldo levita? ¿Y si lo aromatizo? ¿Cuántos huesos hacen falta pa' soñar?

–¡Calla, pesada! –dice la de atrás– ¡Que no sé cuántas patas de pollo echar, ostis! Marien sonríe beatífica:

–Cocinad con amor... y si os perdéis, invocad el caldo con romero y un cuento de Julio Verne.

Un lunes raro, Marco entra con hierbajos del campo.

–Esto es romero, pa' purgar caracoles. Esto, dormidera, sirve pa'...

–¡Profel! –grita Alex– ¿Eso coloca?

Marco se descompone.

–¡Mi abuelo no se colocaba! ¡Él miraba cabras... y se le abría el universo!

Marien reparte piruletas con forma de hoja.

–El saber no coloca... eleva. Bueno, salvo los viernes, que acabo y me desplomo con dignidad

Música

Lluís canta Queen a todo pulmón, nadie canta como él. Los alumnos... reguetoneros perdidos.

Guerra musical: decibelios, quejas y pasos prohibidos.

Todos suspendidos, con razón.

Uno gritó: –¡Esto no es música, es tortura vintage!

Lluís respondió: –¡Freddie Mercury os maldice desde el más allá!

Clase de Inglés

Xelo propone traducir al inglés. Éxito. Xelo canta y baila "The days of the week".

–¿Qué quiere decir Saturday? –pregunta Luisa

.

–Sábado, Luisa, ¡sábado!

–Yo no entiendo nada –dice Doña Croqueta–. Lo dejo que me sube el colesterol.

Galeria de Treballs

Informàtica

Francis, la profe, tiene una norma: agua y ordenadores, enemigos mortales.

–¡Ni se os ocurra beber cerca! –grita, mientras enseña cómo crear carpetas.

Alex escribe “Hola Mundo” en la barra de Windows.

–¡Francis! ¿Dónde está el botón pa’ encender esto?

–¡Ya va, Luisa, no lo muerdas!

–¡Mi ratón no va!

–¡Porque lo tienes al revés, Juan!

–¡Mi pantalla está negra!

–¡Porque no lo has encendido, Lucía!

En la esquina, Doña Clotilde:

–¡No veo la pizarra! ¡Ese PowerPoint parece un sello postal!

Don Ernesto se levanta enfadado:

–¡Yo no oigo nada! ¿Está explicando o susurrando en código Morse?

Francis, sudando estrés:

–¡ORDEN, POR FAVOR! ¡Y SIN AGUA!

Escritura creativa: Hechizos, Faltas y Moralejas.

Xelo, filóloga oficial, profe de inglés, valenciano y fan de la brujería, entra con aire místico y cuaderno en mano.

–Hoy vamos a escribir... pero no cualquier cosa. Hoy vamos a invocar palabras, a lanzar hechizos literarios. ¡Embrujo creativo, alumnos!

Manuel cruza los brazos, frunce el ceño.

–¡Yo sí sé de literatura, eh! He leído a todos... ¡TODOS! Pero no escribo ni una tilde mal puesta, ¡ni una!

Rosa levanta la cabeza con dignidad de filósofa y dice:

–Yo voy a escribir una historia que dé una lección... porque sin moraleja, no hay literatura. Sus cuentos dejan reflexionando a la fotocopidora.

Yo, sentada entre clases, con cuaderno en mano y sonrisa de revolución, murmuro:

–Yo... he escrito esto. Entre caracoles, huesos y piruletas. Es la historia de todos. De nosotros. Okupas del caos.

Xelo asiente con mirada de bruja sabia.

–Manuel, no me pongas faltas, que si no te conjuro una tilde voladora.

Galeria de Treballs

Semana Cultural. Intercambio de Saberes.

Sólo sé que no sé nada... Alumnos dan clase.
Nadie sabe nada.

Mates empieza en inglés:

–Welcome, today we go to sumar los numbers.

Meditación: Todos roncando.

Manualidades: La mujer de Paco enseña ganchillo. Resultado: ni una bufanda.

Bisutería: La doy yo. Botones, cápsulas, plásticos.
Resultado:

–¡Yo eso no me lo pongo! –grita Mari Carmen.
Con razón.

Gimnasia: Saltamos entre cajas, esquivando la fotocopiadora sepia.

Marco no aparece. Está persiguiendo conejos que devoran sus lechugas.

Marien entra en modo aromatizador “rescate emocional” y reparte piruletas personalizadas.

Nos dan diplomas con forma de tibia y sabor a pollo. Alex la chupa:

–Sabe a éxito... o a magia.

Memoria

Cristina la profe quiere recuperar la memoria.

Nos pone en círculo. Terapia de grupo.

–De niño se burlaban de mí...

–¡Ahora tienes 60 años, Juan!

–Yo quería ser influencer y trabajo en la Seguridad Social.

–¿Quién me da receta de coca de llanda?

–¡¡Vale ya!! –grita la profe con ternura–
¡Vamos a hacer sumas!

Alfabetización

Una alumna enseña árabe a la profe. Ni idea.

Dedicatoria final

A la Escuela de Adultos, “Okupas de un IES”.

Donde somos pocos, pero nunca perdemos el estilo. Entre huesos, caracoles, conejos y piruletas seguimos aprendiendo, riendo y sobreviviendo al caos con amor... ¡y aromatizado!

Galeria de Treballs

Huelga de contenedores de reciclaje

Rosana Espert

La Gaceta de los Domingos abre su portada con la noticia de la que todo el mundo habla. Los contenedores de reciclaje se declaran a partir de hoy en huelga indefinida hasta que no se regulen sus penosas condiciones laborales.

-“Reclamamos nuestros derechos” - Grita megáfono en mano el portavoz de los azules a toda la concentración de basureros, papeleras y contenedores de todo tipo de residuos que han tomado la Plaza del Ayuntamiento en señal de protesta para mostrar su apoyo a las 3 grandes instituciones como son el azul, el amarillo y el verde.

Nuestro reportero más sensacionalista de la Gaceta ha entrevistado a dicho portavoz una vez terminada la manifestación:

- Señor contenedor azul. ¿Cuáles son sus reivindicaciones ante la Patronal? - Preguntó con gran interés el reportero.

- Ni la Patronal ni los usuarios nos tienen en cuenta, nadie nos toma en serio. Estamos hartos de trabajar en estas denigrantes condiciones de trabajo. Siempre a la intemperie, largas jornadas de duro trabajo sin cobrar horas extras, nunca disfrutamos de vacaciones, no tenemos limpieza en el lugar de trabajo y nuestro salario es indigno.

- ¡Vamos a la huelga indefinida y a ver cómo se apañan estos humanos sin nosotros! - Gritó el contenedor con gran indignación.

Y tras este diálogo un poco alterado, continuó hablando, ahora sí, un poco más calmado.

- Nadie agradece nunca nuestra contribución a la sociedad y encima, si la gente recicla, se piensa que sólo con ese mínimo acto van a salvar al mundo. Sólo con ese pequeño gesto ya te miran con condescendencia como si hubiesen salvado a toda la humanidad. También están los que piensan que como pagan impuestos, no reciclan o reciclan mal.

Y allí estamos nosotros, en medio de tanta controversia social, quietos, inmóviles, siempre con las puertas abiertas, aguantando las inclemencias del tiempo, sin descansar ningún día del año, maltratados, no respetados. Pero esta situación se va a acabar compañeros. Vamos a reclamar lo que nos pertenece, un lugar mejor, más limpio, con menos carga de trabajo, vacaciones pagadas y un mejor sueldo para la jubilación.

Galeria de Treballs

-Yo he visto que me tiran de todo menos cartón, ¿perdona? ¿Pero qué os habéis pensado que soy, el contenedor de la basura orgánica que se le puedes echar cualquier cosa? Yo no he estudiado tantos años para esto. Y qué me dices de los Brik, ¿Cómo tengo que decir que no son para mí? Van al amarillo, por favor, qué manera de sobrecargarme de trabajo. Y así de esta manera tan polémica terminó su discurso el azul.

El contenedor amarillo no piensa tan radical. Está más acostumbrado a que la gente no le eche los tetrabriks, y por el contrario le pueden echar cosas que no le pertenecen, como juguetes o blísteres de medicamentos. Lo ha aceptado ya y no le importa. Además él está mejor visto. Todo el mundo odia el plástico, así que reciclan mucho más. Es un privilegiado, lo colocan en los mejores lugares y más concurridos y los vacían con más asiduidad.

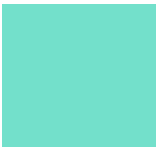
El contenedor verde, al estar más presente en las zonas de ocio, pues tampoco lo pasa tan mal. A ver, lo único que tiene que explicar es que el vidrio no es cristal, y no se pueden mezclar, pero salvo eso, la gente es bastante considerada.

Y ya los contenedores de aceite usado, ropa, pilas e incluso el de los medicamentos, son un grupo más minoritario y les da miedo unirse a la revuelta por las represalias. También trabajan mucho menos, la verdad, y fuentes fidedignas nos han asegurado que cobran un sobresueldo y tienen algunos beneficios extras que no comparten con los demás.

Por tanto, si no los respaldan todos los grupos, me temo que los azules se quedarán solos contra la Patronal, a no ser que busquen otro tipo de coaliciones, por ejemplo, con el grupo de los camiones de la basura o incluso el de las papeleras, que aún a pesar de ser pequeñas, si se unen todas pueden hacer temblar cualquier negociación. Incluso se rumorea que los contenedores privados de las empresas podrían en un momento dado tomar la palabra a favor de los del cartón en esta difícil negociación, si lo creen necesario.

La guerra está servida señores, la basura toma el poder de la Ciudad y esta vez quiere que escuchemos su voz.

Galeria de Treballs

No dejes que el miedo te detenga

Pilar Aliño

No soy escritora, ya me gustaría, pero sí después de escribir estas palabras consigo llegar a personas que hoy atraviesan la situación que yo viví, me daré por satisfecha.

Todo comenzó hará aproximadamente un año. Algo dentro de mí me decía que mi vida necesitaba un cambio. Mi día a día era de visita tras visita a médicos y hospitales. Mis padres atravesaban una situación bastante complicada de salud.

En medio de lágrimas, pude descubrir que había en mí una persona invencible con ganas de ayudar, de aprender y de exprimir la vida al máximo. Una mañana, en mi habitación, mi mirada se fue a un rincón. Entre ropa y bolsos, se adivinaban unos libros. Rápidamente, me levanté de la cama y fui a por uno de ellos. Me paré unos segundos y mientras abría la tapa, noté que el Universo me estaba mandando un mensaje:

“Pilar, necesitas un cambio”

¡Y sí! enfoqué qué me gustaría cambiar de mi vida. Tras unos minutos de análisis, mi conclusión fue que debía estudiar, leer, aprender... Para hacer cambios en nuestra vida necesitamos herramientas que nos ayuden a entender cada situación, y, sin duda, los libros lo son. Debía estudiar para tener una mejor visión, una mejor educación... y para ello, debía matricularme en una escuela de personas adultas.

Después de 25 años sin formarme en estudios, solo trabajando, sabía que no iba a ser fácil, pero mis ganas eran tantas que lo he conseguido.

Hoy, a una semana de conseguir mi Graduado, puedo aseguraros que me siento afortunada, alegre y satisfecha de mis logros académicos. Me siento plenamente feliz y agradezco a aquellos libros que aquel día me enviaron una señal. Para mi vida personal, el saber y aprender se ha convertido en una gran terapia y una renovación interna.

No dejes que el miedo te detenga, ¡ESTUDIA!

Galeria de Treballs

Refranyer valencià

Teresa Hernández

El refranyer popular valencià és una part molt valuosa i bonica de la nostra cultura. Ací vos compartisc alguns exemples, tant de refranys d'arreu d'Espanya com de refranys ben nostres, que reflectixen la nostra manera de pensar, i fins i tot, el nostre humor:

A bona fam no hi ha pa dolent
 A cavall regalat no li mires la dent
 A qui matina, Déu l'ajuda
 No hi ha que per bé no vinga
 Més val tard que mai
 El que molt abraça, poc estreny
 Ulls que no veuen, cor que no sent
 A casa de ferrer, ganivet de pal
 Quan el riu sona, aigua porta
 A mal temps, bona cara
 Gos que borda no mossega
 No deixes per a demà el que pugues fer hui
 No digues que és cigró, si no el tens dins del sarró
 Aigua cau? Senyal de pluja
 Després dels trons ve la pluja
 Després de la pedregada, ja no cal tocar campanes
 Qui menja hores, caga rellotge
 Faena començada, faena mig acabada
 Si sembres espines... no vages descalç
 Quan no està el gat, les rates ballen
 De xiquet es cria l'arbre dret
 Als parents, com són. Als amics, tria-te'ls bons
 No hi ha millor remei, que aquell que cura
 Qui no s'ha de morir, tot ho passa
 Pas a pas... ja arribaràs
 Tota pedra fa paret

Oferta formativa

NECESSITES EL GRADUAT?

T'AGRADARIA APRENDRE O MILLORAR EL TEU NIVELL DE LLENGÜES?

ESTÀS PENSANT EN PRESENTAR-TE A LES PROVES D'ACCÉS A CICLES FORMATIUS DE GRAU SUPERIOR?

CREUS QUE ÉS EL MOMENT DE RECICLAR-TE TECNOLÒGICAMENT?

TENS CURIOSITAT PER APRENDRE I UN ESPERIT HUMANISTA?

FORMACIÓ PERSONES ADULTES 25/26

MATRÍCULA

Quan?

De l'1 al 15 de setembre

On?

CFPA DOLORS PEDRÓS COMPANY
Camí del Reialenc s/n Carcaixent
Telèfon: 962 45 80 55
46019210@edu.gva.es
<https://portal.edu.gva.es/fpacarcaixent>

OFERTA FORMATIVA:

FORMACIÓ BÀSICA

FIPA I
FIPA II

GRADUAT/DA EDUCACIÓ SECUNDÀRIA

Mòduls II, III i IV

INFORMÀTICA

Competències digitals A1,A2
i B1

CASTELLÀ, VALENCIÀ, ANGLÉS

Nivell inicial/intermedi

PREPARACIÓ PROVES ACCÉS A CFGS

TALLERS

Taller de memòria
Aula da Vinci
Taller d'escriptura
Taller de premsa

Vine i matricula't a l'escola!

CFPA

**CAR
CAI
XENT**

Camí del Realenc s/n
46740 Carcaixent
portal.edu.gva.es/46019210
46019210@edu.gva.es